

La sentència injusta d'una justícia injusta – “maxima poena sine lege”

written by Axel Schönberger | 23 d'octubre de 2019

[Publicació original](#) en alemany.

Traducció de l'alemany al català a càrrec d'en Pere Grau i Rovira (Hamburg)

La sala de causes criminals del Tribunal Suprem espanyol, amb la seva sentència núm. 459/2019 del 14 d'octubre de 2019, ha condemnat a llargues penes de presó a personalitats dirigents de l'independentisme català:

Dr. Oriol Junqueras, diputat electe del parlament Europeu: 13 anys i inhabilitació d'exercir càrrecs públics pel mateix temps.

Dolors Bassa, Raul Romeva i Jordi Turull: 12 anys a cadascú i inhabilitació pel mateix temps.

Carme Forcadell: 11 anys i sis mesos, i inhabilitació pel mateix temps.

Joaquim Forn i Josep Rull: cadascú 10 anys i sis mesos, i inhabilitació pel mateix temps.

Jordi Cuixart i Jordi Sànchez: cadascú 9 anys i inhabilitació pel mateix temps.

Carles Mundó, Meritxell Borràs i Santi Vila, cadascú 60.000 € de multa i inhabilitació per un any i sis mesos.

A més, es carreguen als condemnats els costos del procés.

El 27 d'octubre del 2017, per primera vegada a l'Europa

Occidental després de la segona guerra mundial, el regne d'Espanya ha dissolt un Parlament elegit democràticament. El 14 d'octubre del 2019, la justícia del regne d'Espanya va condemnar a llargues penes de presó els destituïts membres de la Generalitat de Catalunya, a la destituïda presidenta del Parlament català i dos dirigents de la societat civil catalana, a causa de les seves activitats polítiques, exercides pacíficament i dins del marc legal. El procés i la condemna vulneren l'ordenació legal espanyola, el dret espanyol i també el dret internacional vinculant que Espanya va acceptar a través de pactes internacionals i de la seva pròpia Constitució. Vulneren especialment els drets humans dels ara condemnats. Els jutges intenten contradir-ho a les pàgines 60-63 i 63-80 de la sentència, però interpreten erròniament el caràcter vinculant dels drets humans i dels Pactes de Drets Humans de l'ONU, ratificats per Espanya.

En aquest procés no hi ha hagut les dues instàncies que dictaminen tant la llei espanyola com el dret internacional vinculant. De la primera instància, prevista legalment –segons el dret espanyol, els tribunals de Barcelona– se'n va prescindir. El procés va tenir lloc en primera i única instància a Madrid. Als ara condemnats no se'ls hi concedeix una segona instància superior. Els set jutges intenten donar-hi una aparença de legalitat (pàg. 80-100 de la sentència); en països amb un estat de dret que funcioni, no hauria estat possible una actuació així.

Els acusats no es van poder defensar en la seva llengua materna, el català, encara que això és el que els hi hauria pertocat. A la sentència s'hi dóna com a justificació, entre altres coses, que això no hauria permès de fer les sessions en públic (tots els dies del judici van ser filmats i retransmesos per TV) i que, a més, els jutges haurien hagut de posar-se auriculars (pàgs. 68-80).

Els set jutges també comenten el greu retret de parcialitat en contra de diversos membres del Tribunal Suprem, que, per tant,

haurien hagut de ser exclosos del procés, i certifiquen per ells mateixos i pels seus col·legues del Tribunal Suprem una imparcialitat absoluta (pàg. 100-130). Aquestes declaracions a la sentència hi fan un efecte molt rar. *Nemo iudex in propria re...*

Igualment les circumstàncies en què van haver de preparar el procés tant els acusats com els seus advocats no corresponen als estàndards d'un estat de dret modern i vulneren bàsicament fonaments elementals de l'ordenament jurídic espanyol i del dret internacional. També aquí prenen posició els jutges i diuen que des del seu punt de vista això no és cert (pàg. 130-133 de la sentència).

Els set jutges de la primera i única instància rebutgen seguidament una sèrie de retrets que diu que havien estat vulnerats o retallats els drets fonamentals dels acusats i dels seus defensors (pàg. 133-198). Són retrets molt greus que van ser fets pels acusats i els seus defensors, i no hi ha cap segona instància que pugui controlar la decisió de la primera i, si cal, corregir-la. Jutges que condemnen en primera i segona instància i dicten llargues condemes de presó semblen creure's que són déus: totpoderosos, omniscients i infal·libles.

Els set jutges parlen extensament del dret humà dels pobles a l'autodeterminació i intenten presentar-ho com si el poble català no hi tingués dret (pàg. 198-223 de la sentència). L'opinió d'un gremi d'experts internacionals és, emperò, molt diferent:

https://www.unige.ch/gsi/files/9115/0461/7417/EXECUTIVE_SUMMARY_Catalogne.pdf

Els set jutges argumenten després que la supressió de la penalització de referèndums a Espanya, l'any 2005, no es pot utilitzar a favor dels acusats (pàg. 223-234 de la sentència). I també expliquen per què, en opinió seva, els acusats tampoc

poden fer valer un dret a la desobediència civil (pàg. 234-242 de la sentència).

Els jutges s'autocertifiquen ells mateixos, en primera i segona instància, no haver vulnerat cap dels drets fonamentals dels acusats (dret a lliure expressió, dret a reunió pacífica, dret a llibertat d'idees pròpies, dret a representació política, dret a llibertat de reunió, pàg. 242-253 de la sentència).

A judici d'observadors internacionals i d'organitzacions de defensa dels drets humans, el procés no ha estat correcte ni just. Els drets de la defensa han estat retallats arbitràriament pel president del tribunal, Manuel Marchena, que a [Espanya és considerat com molt afí al partit catalanòfob Partido Popular](#).

Els set jutges no han pogut evitar, en contra de l'opinió públicament expressada per dirigents polítics espanyols, igual que ho va fer el 2018 el Tribunal Suprem de Schleswig-Holstein, que no hi va haver cap violència en sentit de la llei, que hagués complert els requisits de rebel·lió (art. 472 del codi penal espanyol), però veuen confirmat el delicte de sedició (art. 544 del codi penal espanyol).

Aquest article 544 del CP diu el següent:

«Són reos de sedición los que, sin estar comprendidos en el delito de rebelión, se alcen pública y tumultuariamente para impedir por la fuerza o fuera de las vías legales, la aplicación de las leyes o a cualquier autoridad, corporación oficial o funcionario público, el legítimo ejercicio de sus funciones o el cumplimiento de sus acuerdos, o de las resoluciones administrativas o judiciales.»

Mentres que acreditats catedràtics de dret constitucional i penal [han declarat públicament](#) que als acusats no se'ls pot imputar sedició, perquè les condicions no han existit en cap moment, els set jutges argumenten, recolzant-se en noves

lleis, que la suma d'actuacions dels acusats sí que cau dintre d'aquest concepte, ja que tan sols la possibilitat que haurien pogut produir-se tumults ja compleix aquest fet (pàg. 275-285 de la sentència).

A Alemanya el concepte penal de «sedició» (antigament § 115 del codi penal) va ser suprimit el 1970 (igual que en altres països) amb raons justificades. Per això, Espanya no podia demanar d'Alemanya l'extradició d'un polític per aquest concepte amb una ordre de detenció europea o internacional.

A una part dels acusats també se'ls va imputar malversació de diners públics, encara que en cap moment del procés es van poder presentar proves que el referèndum del 1.10.2017 hagués estat finançat amb mitjans públics, i encara que el govern espanyol ja molt abans controlava els mitjans financers del govern català i sabia exactament quin era l'ús de cada euro. Però aquí els jutges van usar el truc de considerar com a malversació despeses legitimades democràticament com ara la invitació d'observadors internacionals a Catalunya, o la publicació d'anuncis als diaris, perquè el referèndum del 1r d'octubre de 2017, en opinió seva, havia estat declarat il·legal pel Tribunal Constitucional. Per aquest concepte es van gastar com a mínim 250.000 euros (pàg. 287). Que evidentment en molts casos o fins i tot en tots ells no es van pagar els diners aparentment malversats i com a molt se'n van trobar factures proforma, que no van ser pagades mai, no destorba per res als jutges, en la seva il·limitada saviesa. Perquè hauria pogut passar que les factures haguessin estat pagades ... (pàg. 285-292 de la sentència).

«Desobediència» és un delicte penalitzat al codi penal espanyol (Art. 410-412) que, en aquesta forma, pot semblar desacostumat. Aquest delicte va ser creat, i així expressat públicament, per poder oprimir el poble català de manera més eficient. També ho retreuen els set jutges a alguns dels acusats (pàg. 292-294). D'aquest "delicte" se'n podria acusar efectivament a més de dos milions de ciutadanes i ciutadans

catalans, si no contradigués en punts essencials els drets humans, de rang superior. Si s'opera, però, estrictament d'acord amb el codi penal espanyol, s'arribarà a la conclusió que les circumstàncies de rebel·lió i de sedició, com hi són definits, no han estat acomplertes pels acusats en cap cas, però sí la definició espanyola de «desobediència». D'altra banda, el Tribunal Constitucional espanyol, de coneguda parcialitat i estretament lligat al Partit Popular, i que ara, en contra del principi de separació de poders, també té atribucions legislatives i executives, ara a principis d'octubre del 2019 ha dictaminat que es prohibeix al Parlament català, sota amenaça de condemna, que faci debats o resolucions sobre el dret humà d'autodeterminació dels pobles, o sobre la independència de Catalunya com a objectiu polític, o per criticar al rei d'Espanya, i ho defineix com a delictes de desobediència. A quin altre país de la Unió Europea un Tribunal Constitucional reparteix mordaces parlamentàries semblants?

El delicte de sedició el veuen complert els set jutges en primera i única instància en els següents acusats: Dr. Oriol Junqueras, Raül Romeva, Carme Forcadell, Jordi Turull, Josep Rull, Dolors Bassa, Joaquim Forn, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Aquí el concepte de «sedició» és interpretat en el sentit que sols una conducta que pugui incloure el risc que passi una situació que comporti aquest delicte, ja s'ha d'avaluar com a «sedició» feta (pàg. 297 de la sentència). Després de preliminars que representen una interpretació fonamentalment nova d'aquest delicte, i que en aquesta forma el 2017 no era previsible de cap manera pels acusats, els mateixos jutges detallen què es retreu a cadascun dels nou acusats de sedició (pàg. 297-399 de la sentència). Com a alemany, hom no pot evitar de pensar, llegint aquests punts, en les sentències del Tribunal Popular, el *Volksgerichtshof* [Tribunal d'excepció nazi, pitjor encara que el TOP espanyol i que va condemnar a mort moltíssims demòcrates alemanys].

Els set jutges acusen de malversació de diners públics als acusats Oriol Junqueras, Raül Romeva, Jordi Turull i Dolors Bassa, sense que cap de les argumentacions sigui realment convincent (pàg. 399-472 de la sentència). També aquí un lector crític de la sentència no podrà evitar el convenciment que es tracta d'un procés polític, en el qual la condemna dels acusats a molts anys de presó ja estava decidida abans de començar el procés i que s'ha tractat de representar una comèdia davant de l'opinió pública per presentar la condemna com a aparentment legal.

El retret del delictes de desobediència, a Santiago Vila, Meritxell Borràs i Carles Mundó (pàg. 472-476 de la sentència), d'acord amb el codi penal espanyol reformat fa pocs anys en aquest sentit, és aplicable, però caldria examinar en quin grau aquest delictes, però sobretot la seva interpretació, contradiu el dret internacional de rang superior.

La fixació dels costos, en primera i única instància, carrega als condemnats la totalitat dels costos del procés i, considerant tot l'aparell usat, pot arribar a xifres molt altes (pàg. 485-488 de la sentència). Ja en els darrers anys, diversos polítics catalans, entre ells l'expresident del govern català Artur Mas, amb adequades decisions dels tribunals, han estat arruïnats financerament. Aquesta manera de fer a Espanya és sistemàtica i persegueix de castigar també financerament els prominents independentistes de Catalunya, i tant com sigui possible reduir-los al silenci.

Ja dies abans de la comunicació oficial de l'extensa sentència de 493 pàgines se'n van filtrar parts essencials a la premsa i a la fiscalia. Això també vulnerava considerablement els drets dels acusats.

La sentència i la seva justificació substitueixen una increïble tergiversació dels fets i del dret espanyol, que en un estat de dret que funcioni seria impossible. Certament els

set jutges han retirat l'acusació de rebel·lió i de formació d'una organització criminal per a tots els acusats, i a Joaquim Forn, Josep Rull, Santiago Vila, Meritxell Borràs i Carles Mundó, també la de malversació. Però la justificació de les condemnes origina un nou dret que vulnera els drets fonamentals i els drets humans. Les contorsions jurídiques i les construccions abstruses per poder imputar als acusats els delictes de sedició i de malversació malgrat la manca de proves, les podrà constatar qualsevol que llegeixi aquesta extensa sentència detingudament. De cop i volta, els drets fonamentals i els drets humans més essencials ja no són garantits a Espanya, sinó que exercir-los comporta (i podrà comportar) molts anys de presó!

Cal confiar que els set jutges que amb el seu veredictes han vulnerat el dret espanyol i l'internacional es trobin un dia al banc dels acusats davant d'un tribunal internacional, on s'hagin de responsabilitzar d'aquest procés injust i de la seva sentència injusta. Són Manuel Marchena Gómez (president del tribunal), Andrés Martínez Arrieta, Juan Ramon Berdugo Gómez de la Torre, Luciano Varela Castro, Antonio del Moral Garcia, Andrés Palomo del Arco i Ana Maria Ferrer Garcia.

Després d'aquesta sentència, el conflicte català ja no es podrà resoldre en un diàleg comú, sinó només amb la confrontació mútua. Certament els catalans només volen actuar pacíficament. Però Espanya aposta per la violència i l'opressió i no vacil·larà a destituir l'actual govern català i l'actual president del parlament i a perseguir-los jurídicament si ho creu avinent. Si Espanya tensa massa l'arc i hi ha morts entre els catalans, arribarà el punt que el seu pacifisme s'acabi. Llavors Europa podria viure una guerra civil a Espanya de dimensions inesperades. I precisament això és el que ha d'impedir, segons la intenció de l'ONU, el Dret Humà dels pobles a l'autodeterminació al qual té dret el poble català igual que el poble dels kurds o el dels alemanys, que el van usar en ocasió de la seva reunificació.

Un estat que dissol un parlament elegit democràticament i que persegueix penalment amb migrants pretextos a polítics electes, no es pot considerar una democràcia.

Un estat que condemna a llargues penes de presó a polítics que evidentment no han comès cap dels delictes que se'ls hi imputa, no és en cap cas un estat de dret. És un estat injust, que ha de consentir que se'l compari amb el franquisme i amb el nacional-socialisme alemany.

Un estat que vulnera, com Espanya, de forma massiva els Drets Humans, els principis de la democràcia i l'estat de dret, no pot seguir sent membre de la Unió Europea amb dret a vot.

Un estat que intenta oprimir amb tota la seva força un dels pobles que hi viuen i el tracta com una colònia, perd el dret de regir-lo i de sotmetre'l a les seves lleis.

Un estat que es condueix com ho ha fet Espanya en els darrers anys, està condemnat a enfonsar-se i es disgregarà.

I si Europa segueix mirant-s'ho i fins i tot donés suport a Espanya en l'opressió del poble català, la Unió Europea perdria el seu fonament moral i la raó de la seva existència. Llavors fóra millor dissoldre-la o anar-se'n com ho fa ara la Gran Bretanya. Cal confiar que la Unió Europea encara pensi en els Drets Humans i que posi Espanya a ratlla!

Alguns dels enllaços afegits a l'original alemany:

<https://parliamentlive.tv/event/index/6bbf2a4e-b897-43f7-bbdb-de97cebade20?in=13:20:58>

<https://www.miragenews.com/catalonia-convictions-and-long-shadow-of-franco/>

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2019/oct/14/spain-imprisonment-catalan-leaders-supreme-court-jailed-nine>

<https://www.heise.de/tp/features/Warten-auf-den-naechsten-Tsun>

<ami-in-Katalonien-4557633.html>

<https://www.stern.de/politik/ausland/katalonien-konflikt-dieses-urteil-ist-eine-schande-fuer-spanien-8953292.html>

<https://www.hr2.de/podcasts/der-tag/justiz-und-unabhaengigkeit-das-kommt-uns-spanisch-vor,podcast-episode-58902.html>

https://www.researchgate.net/publication/336591971_Spanien_Katalonien_und_die_Nationalismuskritik

<https://www.freitag.de/autoren/the-guardian/wir-werden-keinen-rueckzieher-machen>